

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ :
Οδός Πατησίων, αριθμός 3, πρὸς τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθης».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ἡ Βασίλισσα Μαρῶ, (μετὰ εἰκόνας) μυθιστορία Α. Δουμά, μετὰφρ. Α. Σκαλίδου (Συν.). — Ἡ Λουομένη Χανούμισσα, μυθιστορία Λεῖλᾶ-Χινούμ (Συν.). — Ἰατρός διὰ τῆς βίας, διήγημα. — Ὁ τετράπου; Γρεναδιέρος. — Τὰ ἐπισκεπτήρια. — Μουσική: *Voce lontana*, μελωδία τοῦ Μουσικοδιδασκάλου *Platania*.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Ἐν Ἀθήναις: δρ. 5, ταῖς ἐπαρχίαις 6, τῶν ἐσωτερικῶν 10
ΦΥΛΛΑ προηγουμένα λεπτά 20.
Αἰ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοσῆρου καὶ χαρτονομισμάτων
παντός ἔθνους.

Καὶ ὁ Ἑρρίκος ἀνεχάϊτισε τὸν ἵππον τοῦ ἐνώπιον τοῦ Δεμουῦ. [Σελ. 115].

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΓΩ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ
Μετὰφρ. Ἀλεξάνδρου Σκαλίδου.
[Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον].

ΚΒ'.

ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΑΤΕ ΘΑ ΓΕΙΝΕΤΕ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

— Βασιλεῦ, εἶπεν, ἠρχόμην νὰ ὁμιλήσω πρὸς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα, περὶ τινος πράγματός, ὑπερ πρὸ πολλοῦ μὲ ἀπασχολεῖ.

— Περὶ μύρων; εἶπεν ὁ Ἑρρίκος μειδιῶν.

— Ἔστω, βασιλεῦ, περὶ μύρων! ἀπήντησεν ὁ Ρενέ μετὰ παραδόξου ὕφους.

— Ὅμιλήσατε καὶ σὰς ἀκούω. Τὸ θέμα τοῦτο μὲ ἐνδιαφέρει.

Ὁ Ρενέ παρατήρησε τὸν Ἑρρίκον, ὡσεὶ ἤθελε νὰ ἀναγνώσῃ ἐπὶ τοῦ προσώπου του τοὺς διαλογισμούς του. Βλέπων ὅμως ὅτι οὐδὲν κατάρθου, ἐξηκολούθησεν :

— Εἰς τῶν φίλων μου, βασιλεῦ, ἔφθασεν ἐσχάτως ἐκ Φλωρεντίας Ἀσχολεῖται δὲ πολὺ εἰς τὴν ἀστρολογίαν.

— Ἄ, ναί! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος. Εἰξεύρω ὅτι τοῦτο εἶναι πάθος Φλωρεντινόν.

— Μετὰ τῶν πρώτων σοφῶν ὁ φίλος μου οὕτως παρατήρησε τὰ ὠροσκόπια τῶν κυριωτέρων εὐπατριδῶν τῆς Εὐρώπης.

— Ἄ! ἄ! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος.

— Ἐπειδὴ δὲ καὶ ὁ οἶκος τῶν Βουρβόνων εἶναι εἰς τῶν πρώτων, ὡς καταγο-

μενος ἐκ τοῦ κόμητος Κλερμόν, πέμπτου υἱοῦ τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου, δὲν ἐλησμόνησε νὰ παρατηρήσῃ καὶ τὸ τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

Ὁ Ἑρρίκος κατέστη προσεκτικώτερος. — Καὶ ἐνθυμεῖσθε, ἠρώτησεν, αὐτὸ τὸ ὠροσκόπιον;

— Ὡ! εἶπεν ὁ Ρενέ. Τὸ ὠροσκόπιόν σας δὲν εἶναι ἐξ ἐκείνων, τὰ ὅποια λησμονοῦνται εὐκόλως.

— Ἀληθῶς; εἶπεν ὁ Ἑρρίκος μετ' εἰρωνικῆς ὕφους.

— Ναί, βασιλεῦ! Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης, κατὰ τὸ ὠροσκόπιον αὐτό, ἔχει λαμπρὰν τύχην.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ νεκροῦ ἠγεμόνος ἐξήστραψαν, ἀλλ' ἡ ἀκουσία λάμπει τῶν ἐσβέσθη ἀμέσως ἐντὸς νέφους τινὸς ἀδιαφορίας.

— Αὐτοὶ οἱ ἰταλικοὶ χρησμοὶ εἶναι ὄλοι κολακευτικοί, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος. Ὁ λέγων δὲ κόλαξ, λέγει ψεύστης. Μὴ δὲν μοῦ προεῖπον καὶ ὅτι θὰ διοικήσω στρατούς; Ἐγώ!

Καὶ ἐξερράγη εἰς γέλωτας.

— Βασιλεῦ! εἶπε ψυχρῶς ὁ Ἑνέ, τὸ ὠροσκοπίον σας προαναγγέλλει κἀτι τι καλλίτερον τούτου.

— Τί! μοῦ προαναγγέλλει ὅτι ἐπὶ κεφαλῆς τῶν στρατῶν αὐτῶν θὰ κερδήσω μάχας;

— Ἀκόμη καλλίτερον.

— Ἐμπρὸς λοιπόν! Μὴ θὰ γείνω κατακτητής;

— Μεγαλειότατε, θὰ γείνετε βασιλεὺς.

— Ἀλλά, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, καταστέλων σφοδρὸν τῆς καρδίας του παλμόν, μὴ δὲν εἶμαι ἤδη;

— Μεγαλειότατε! ὁ φίλος μου εἰξεύρει τί ὑπόσχεται. Ὅχι μόνον θὰ ἦσθε βασιλεὺς, ἀλλὰ καὶ θὰ βασιλεύσητε.

— Τότε, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, μετὰ τοῦ αὐτοῦ εἰρωνικοῦ ὕφους, ὁ φίλος σας ἔχει ἀνάγκη δέκα χρυσῶν σκούδων, διότι ἡ τοιαύτη προφητεία διαθρύπτει ἀρκούντως τὴν φιλοδοξίαν, καὶ ἰδίως νῦν. Ἐπειδὴ ὅμως καὶ δὲν εἶμαι πλούσιος, θὰ δώσω εἰς αὐτὸν τὰ πέντε τώρα ἀμέσως καὶ τὰ ἄλλα πέντε ὅταν ἡ προφητεία πραγματοποιηθῇ.

— Βασιλεῦ! εἶπεν ἡ κυρία Σώθη, μὴ λησμονῆτε ὅτι εἶσθε ὑποχρεωμένος καὶ εἰς τὴν Δαριόλην καὶ μὴ ἀναλαμβάνετε πολλὰς ὑποχρεώσεις.

— Δέσποινα, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, ἐλπίζω ὅτι ὅταν ἔλθῃ ἡ στιγμή ἐκείνη θὰ μὲ θεωρῶσιν ὡς βασιλέα, καὶ ὅτι ἕκαστος θὰ ἦναι ἀρκούντως εὐχαριστημένος ἂν ἐκτελέσω καὶ τὸ ἥμισυ ὅσων ὑπεσχέθην.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Ἑνέ, ἐξακολουθῶ.

— Ἄ! λοιπόν δὲν ἦτο αὐτὸ μόνον; Ἔστω, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος. Ἄν γείνω αὐτοκράτωρ, δίδω τὸ διπλάσιον.

— Μεγαλειότατε! ὁ φίλος μου ἦλθεν ἐκ Φλωρεντίας μὲ τὸ ὠροσκοπίον αὐτό, τὸ ὁποῖον ἀνενέωσεν ἐδῶ εἰς Παρισίους, καὶ εὔρε τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα. Μοὶ ἐμπιστεύθη δὲ μυστικόν τι.

— Μυστικόν, τὸ ὁποῖον ἐνδιαφέρει τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα; ἠρώτησεν ὀρμητικῶς ἡ Καρλόττα.

— Πιστεύω, εἶπεν ὁ Φλωρεντινός.

— Ἐμπρὸς λοιπόν, εἶπεν ἡ κυρία Σώθη, ὁμιλήσατε περὶ τίνος πρόκειται;

— Πρόκειται, εἶπεν ὁ Ἑνέ, σταθμιζῶν ἐκάστην λέξιν του, περὶ τῶν φημῶν ἐκείνων τῶν ἀναφερομένων εἰς τινὰς δηλητηριάσεις, περὶ τῶν ὁποίων ἀπὸ τίνος γίνεται λόγος ἐν τῇ αὐλῇ.

Ἐκ τῆς ἐλαφρᾶς ἐντάσεως τῶν ῥηθῶν του ἐφάνητο ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας καθίστατο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον προσεκτικώτερος.

— Καὶ ὁ φίλος σας εἰξεύρει τι περὶ τῶν δηλητηριάσεων τούτων; εἶπεν ὁ Ἑρρίκος.

— Ναί, βασιλεῦ!

— Καὶ πῶς ἐμπιστεύεσθε εἰς ἐμὲ ξένον μυστικόν, καὶ μάλιστα τόσῳ σπουδαῖον, Ἑνέ; ἐπανέλαβεν ὁ βασιλεὺς μετὰ τοῦ φυσικωτέρου τόνου.

— Ὁ φίλος μου ζητεῖ μίαν συμβουλήν παρὰ τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

— Ἀπὸ ἐμέ;

— Καὶ τί τὸ παράδοξον, βασιλεῦ; Δὲν ἐνθυμείσθε τὸν γέροντα στρατιώτην τοῦ Ἀκτίου, ὁ ὁποῖος ἔχων δίκην τινὰ ἐζήτησε συμβουλήν παρὰ τοῦ Αὐγούστου;

— Ὁ Αὐγούστος ἦτο νομικός. Ἑνέ, καὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι.

— Βασιλεῦ! ὅτε ὁ φίλος μου μοὶ ἐνεπιστεύθη τὸ μυστικόν του, ἀνήκετε εἰς τὸ καλθινικὸν κόμμα, τοῦ ὁποίου εἶσθε ὁ πρῶτος ἀρχηγός, καὶ ὁ κόμης Κονδὲ ὁ δεύτερος.

— Καὶ τί μὲ τοῦτο; ἠρώτησεν ὁ Ἑρρίκος.

— Ὁ φίλος μου αὐτὸς ἠλπίζεν ὅτι ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης θὰ μετεχειρίζετο τὴν παρὰ τῷ κ. Κονδὲ ἐπιτροπὴν τῆς ὅπως τὸν πείσῃ νὰ μὴ διακίχται πλέον ἐχθρικῶς πρὸς αὐτόν.

— Ἐξηγήθητι καλλίτερον, ἂν θέλετε νὰ σὰς ἐννοήσω, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος.

— Ἡ Μεγαλειότης σας θὰ ἐννοήσῃ μὲ μίαν μόνην λέξιν. Ὁ φίλος μου αὐτὸς εἰξεύρει ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς δηλητηριάσεως, τὴν ὁποίαν ἀπεπειράθησαν κατὰ τοῦ κυρίου Κονδέ.

— Καὶ ἀπεπειράθησαν νὰ δηλητηριάσωσι τὸν κύριον Κονδέ; ἠρώτησεν ὁ Ἑρρίκος μετ' ἐκπλήξεως, ἣν θαυμασιῶς προσεποιήθη. Καὶ πότε;

— Ὁ Ἑνέ παρετήρησε προσεκτικῶς τὸν βασιλέα καὶ εἶπε:

— Πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν. Μεγαλειότατε.

— Κάποιος ἐχθρὸς του; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

— Ναί, ἐχθρὸς του, τὸν ὁποῖον ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης γνωρίζει, καὶ ὁ ὁποῖος γνωρίζει τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα.

— Πράγματι, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, νομίζω ὅτι κἀτι τι ἤκουσα περὶ τούτου. Ἄλλ' ἀγνοῶ τὰς λεπτομερείας.

— Προσέφερον εἰς τὸν πρίγκηπα τοῦ Κονδέ ἐν μῆλον εὐδέστατον, εὐτυχῶς ὅμως παρευρέθη ἐκεῖ ὁ ἰατρός του, ὅστις λαβὼν αὐτὸ παρὰ τοῦ κομιστοῦ τὸ ὠσφράνηθ. Μετὰ δύο ἡμέρας γαγγραινώδες ἐξοίδημα παρουσιάσθη εἰς τὸ πρόσωπόν του, γεννησάν πληγὴν ἣτις κατέφαγεν αὐτὸ ὄλον. Τοιοῦτο δὲ ὑπῆρξε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀφοσιώσεως ἡ τῆς ἀσυνεσίας του.

— Δυστυχῶς, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, ὦν ἤδη κατὰ τὸ ἥμισυ καθολικός, ἀπώλεσα πᾶσαν ἐπιτροπὴν ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ κυρίου Κονδέ, ὅστε ὁ φίλος σας ἐσφαλὲν ἀποταθεῖς εἰς ἐμέ.

— Καὶ ὄχι μόνον παρὰ τῷ πρίγκηπι τοῦ Κονδέ ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης δύναται νὰ ἦναι διὰ τῆς ἐπιτροπῆς τῆς ὀφέλιμος εἰς τὸν φίλον μου, ἀλλὰ καὶ παρὰ τῷ πρίγκηπι τοῦ Πορκιάνου, ἀδελφοῦ τοῦ δηλητηριασθέντος.

— Ἄ! εἶπεν ἡ Καρλόττα. Ἄλλ' εἰξεύρετε, Ἑνέ, ὅτι αἱ ἱστορίαι σας προξενοῦν τρόμον; Ἐξελέξατε κακὴν στιγμήν πρὸς

μεσολάβησιν. Εἶναι ἀργὰ καὶ ἡ ὁμιλία σας εἶναι νεκρῶσιμος. Μὰ τὴν ἀλήθειαν. Τὰ μῦρά σας εἶναι πολὺ καλλίτερα.

Καὶ ταῦτα εἰπούσα ἔτεινεν αὐτὴ τὴν χεῖρα πρὸς τὴν πυξίδα.

— Δέσποινα, εἶπεν ὁ Ἑνέ, πρὶν δοκιμάσετε τὸ φάρμακόν αὐτό, ἀκούσατε τί θὰ εἰπῶ.

— Ἄ! Ἑνέ, εἰσθε πολὺ πρόθυμος, εἶπεν ἡ βαρόνη.

Ὁ Ἑρρίκος συνέσπασε τὰς ὀφρῦς, ἀλλ' ἐννοήσας ὅτι ὁ Ἑνέ ἐπεδίωκε σκοπὸν τινὰ, ἀπεφάσισε νὰ ὠθήσῃ ἄχρις ἐσχάτων τὴν ὁμιλίαν ταύτην, ἣτις τόσῳ ἀλγεινὰς ἐπήνεγκεν αὐτῷ ἀναμνήσεις.

— Καὶ γνωρίζετε, εἶπεν, ἐπίσης ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς δηλητηριάσεως τοῦ πρίγκηπος τοῦ Πορκιάνου;

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ Ἑνέ. Εἰξευρον ὅτι ἄφινε τὴν νύκτα παρὰ τὴν κλίνην του λαμπτήρα καίοντα. Ἐδηλητηρίασαν λοιπόν τὸ ἔλαιον, καὶ ὁ πρίγκηψ ἀπέθανεν ἐξ ἀσφυξίας.

— Ὅθεν, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, ὁ φίλος σας γνωρίζει οὐ μόνον τὰς λεπτομερείας τῶν δηλητηριάσεων, ἀλλὰ καὶ τοὺς αὐτουργούς.

— Ναί καὶ δι' αὐτὸ ἐπιθυμῶ νὰ μάθῃ ἂν ἐνασκήται ἐπὶ τοῦ ζῶντος Πορκιάνου τὴν ἐπιτροπὴν, ὥστε νὰ τὸν πείσετε νὰ συγχωρήσῃ τὸν φονέα.

— Δυστυχῶς, ἀπήντησεν ὁ Ἑρρίκος, ὦν κατὰ τὸ ἥμισυ ἔτι Οὐγονόττος, οὐδεμίαν ἐπιτροπὴν ἔχω ἐπὶ τοῦ πρίγκηπος. Ὄστε καὶ κατὰ τοῦτο ἐσφαλὲν ὁ φίλος σας ἀποταθεῖς εἰς ἐμέ.

— Ἀλλά, τί σκέπτεσθε περὶ τῶν διαθέσεων τῶν κυρίων Κονδέ καὶ Πορκιάνου;

— Καὶ πῶς θὰ γνωρίζω τὰς διαθέσεις τῶν Ἑνέ; Ὁ Θεὸς δὲν μοὶ ἐχάρισε τὸ προνόμιον τοῦ νὰ ἀναγινώσκω εἰς τὰς καρδίας.

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης δύναται νὰ ἐρωτήσῃ ἑαυτὴν. Δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ βίῳ τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος γεγονός τι τόσῳ πένθιμον, ὥστε νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀποδείξις ἐπιεικείας, δι' ὅσῳ ἀλγεινὴ καὶ ἂν θὰ ἦτο ἡ δοκιμασία;

— Εἰς τοὺς λόγους τούτους ἐφροιάσα καὶ αὐτὴ ἡ Καρλόττα. Ὁ ὑπκινιγμός ἦτο τόσῳ ἀμεσος, τόσῳ καταφρονῆς, ὥστε ἡ νεκρὰ γυνὴ ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον ὅπως κρύψῃ τὸ ἐρῶθημά της καὶ ἀποφύγῃ τὸ βλέμμα τοῦ Ἑρρίκου.

Ὁ βασιλεὺς κατέβλαεν ὑπερτάτην τινὰ προσπάθειαν, ἐπανεκτήσατο τὴν πρῶτην γαλήνην τοῦ προσώπου, ὅπερ κατὰ τοὺς τελευταίους τούτους λόγους τοῦ Φλωρεντινοῦ εἶχε λάβει ἐκφρασιν ἀπειλητικὴν, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐυγενοῦς υἱοῦ ἀλγους, ὅπερ ἐπέεζε τὴν καρδίαν του, ἔλαβεν ὕφος ῥεμβῶδες.

— Ἐν τῷ βίῳ μου, εἶπε, πένθιμον γεγονός... Ὅχι, Ἑνέ... Ἐκ τῆς νεότητός μου, ἐνθυμοῦμαι μόνον τὴν τρέλλαν καὶ τὴν ἀμεριμνησίαν ἀναμειγμένας πρὸς τὰς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον σκληρὰς ἀνάγκας τῆς φύσεως καὶ τὰς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐπιβαλλομένας δοκιμασίας.

Ὁ Ἑνέ σκυθρωπάσας παρετήρει προσεκτικῶς, ὅτε μὲν τὸν Ἑρρίκον, ὅτε δὲ τὴν Καρλότταν, οἷονε θέλων νὰ ἐξερεθίσῃ ἢ τὸν ἕνα καὶ νὰ συγκατῆσθῃ τὴν ἄλλην, ἣτις

ἀνακαθήσασα εἰς τὸ καλλυντήριόν της, ὅπως κρύψῃ τὴν στενοχωρίαν ἣν ἤσθάνετο τὰ τοιαῦτα ἀκούουσα, εἶχε τείνει αὐθις τὴν χεῖρα πρὸς τὴν περιέχουσαν τὸ φύραμα πυξίδα.

— Ἄλλ' ἐπὶ τέλους, βασιλεῦ, ἂν ἦσθε ὁ ἀδελφὸς τοῦ πρίγκηπος Πορκιάνου, ἢ ὁ υἱὸς τοῦ πρίγκηπος Κονδέ, καὶ ἐδηλητηρίαζον τὸν ἀδελφόν σας ἢ ἐδολοφόνουν τὸν πατέρα σας...

Ἡ Καρλόττα ἔρρηξεν ἑλαφρὰν κραυγὴν, καὶ ἔφερεν αὐθις τὸ φύραμα εἰς τὰ χεῖλη της. Ὁ Ῥενέ εἶδε τὸ κίνημα, ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην, οὔτε διὰ λόγου, οὔτε διὰ χειρονομίας τὴν ἀνεχαίτισε, ἀλλ' ἀνέκραξε:

— Διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! ἀπαντήσατε, βασιλεῦ, ἂν ἦσθε εἰς τὴν θέσιν των, τί θὰ ἐπράττετε;

Ὁ Ἐρρίκος ἀπομάχας διὰ τρεμούσης χειρὸς τὸ μέτωπον, ὅπου ἀνέβλυζον ῥαγίδες τινὲς ψυχροῦ ἰδρώτος, ἠγέρθη καὶ εἶπεν:

— Ἄν ἤμην εἰς τὴν θέσιν των, καὶ ἤμην βέβαιος ὅτι θὰ γείνω βασιλεὺς, ἦτοι ὅτι θὰ ἀντιπροσωπεύω τὸν Θεὸν ἐπὶ τῆς γῆς, θὰ ἔπραττον ὡς ὁ Θεός, θὰ ἐσυγχώρουν.

— Δέσποινα, ἀνέκραξεν ὁ Ῥενέ, ἀρπάσας τὸ φύραμα ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς κυρίας Σώβης. Δέσποινα, ἀπόδοτέ μοι τὴν πυξίδα ταύτην. Ὁ ὑπάλληλός μου, καθὼς βλέπω, ἠπατήθη καὶ σὰς ἔφερεν αὐτήν. Αὐριοὶν θὰ σὰς στείλω ἄλλην.

ΚΓ'.

ΝΕΟΦΩΤΙΣΤΟΣ ΚΑΘΟΛΙΚΟΣ

Τὴν ἐπιούσαν ἦτο κυνήγιον ἐν τῷ δάσει τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ.

Ὁ Ἐρρίκος εἶχεν ἐγερθῆ πρῶτ', καὶ τὴν ὀγδόην κατήρχετο εἰς τὴν αὐλήν, ὅπου ὁ ἵππος του ἀνέμενεν αὐτὸν ἑτοιμος. Καθ' ἣν δὲ στιγμήν διήρχετο ἔμπροσθεν Ἐλβετοῦ τινὸς φρουροῦντος εἰς τὴν θύραν, οὗτος παρουσιάσας τὸ ὄπλον του εἶπεν:

— Ὁ Θεὸς νὰ σκέπῃ τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας.

Εἰς τὸν ἦχον τῆς φωνῆς ἐκείνης ὁ Ἐρρίκος ἀνεσκιρτήσας. Στραφεὶς δὲ καὶ παρατηρήσας καλῶς τὸν φρουρόν:

— Ὁ Δεμουὺ! ἐψιθύρισε.

— Ναί, βασιλεῦ. Ὁ Δεμουὺ.

— Τί ζητεῖτε ἐδῶ;

— Τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα.

— Τί με θέλετε;

— Πρέπει νὰ σὰς ὁμιλήσω.

— Δυστυχῆ! εἶπεν ὁ βασιλεὺς πλησιάζας πρὸς αὐτόν. Ἄγνοεὶς ὅτι κινδυνεύει ἡ κεφαλὴ σου;

— Τὸ εἰζεύρω.

— Καὶ λοιπόν;

— Εἶμαι ἐδῶ.

Ὁ Ἐρρίκος ὠχρίασεν ἑλαφρῶς, διότι ἐνόησεν ὅτι ὁ κίνδυνος ἦτο ἀμοιβαίος. Παρατηρήσας δὲ ἀνησυχῶς περὶ αὐτόν ὠπισθοχώρησεν αὐθις ἰδὼν τὸν δούκα τοῦ Ἀλανσῶν ἐν τινι τῶν παραθύρων. Ἀλλὰ, συνελθὼν ἀμέσως, ἔλαβε τὸ πυροβόλον ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ Δεμουὺ καὶ προσποιούμενος ὅτι ἐξετάζει αὐτὸ εἶπε:

— Δὲν ἤλθετε βεβχίως, Δεμουὺ, ἀνευ ἰσχυροῦ λόγου νὰ ῥιφθῆτε εἰς τὸ στόμα τοῦ λύκου;

— Ὅχι, βασιλεῦ. Καὶ ἰδοὺ ὁκτῶ ἤδη ἡμέρας σὰς προκαμονεύω. Χθὲς δὲ μόνον ἔμαθα ὅτι ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἔμελλε νὰ δοκιμάσῃ σήμερον τὸν ἵππον τοῦτον, καὶ ὡς ἐκ τούτου κατέλαβον τὴν θύραν.

— Ἀλλὰ, πῶς ὑπὸ τὴν στολὴν αὐτήν;

— Ὁ λοχαγὸς τοῦ σώματος εἶναι διαμαρτυρούμενος καὶ φίλος μου.

— Λάβετε τὸ πυροβόλον σας, ἐπαναλάβετε τὴν θέσιν σας. Μὰς παρατηροῦσιν. Ὅταν θὰ διέλθω πάλιν ἐντεῦθεν θὰ προσπαθήσω νὰ σὰς εἰπῶ ὀλίγας λέξεις, ἀνόμως δὲν σὰς ὁμιλήσω μὴ μετ' ἀμαρτήσετε. Χαίρετε.

Ὁ Δεμουὺ ἐπνέλαβε τὸ βῆμά του, καὶ ὁ Ἐρρίκος ἐπροχώρησε πρὸς τὸν ἵππον.

— Ὁρατῖος ἵππος! εἶπεν ὁ δούξ τοῦ Ἀλανσῶν ἐκ τοῦ παραθύρου. Ἀλλὰ δὲν εἶναι διὰ ἀνδρά.

— Ὡς ἐκ τούτου ἦτο προωρισμένος διὰ τινὰ ὠραίων κυρίων.

— Προσοχή, Ἐρρίκε, μὴν εἰσθε ἀδιάκριτος, διότι θὰ ἰδῶμεν τὴν ὠραίαν αὐτὴν κυρίαν εἰς τὸ κυνήγιον. Καὶ ἂν ἀγνοῶ τίνος εἰσθε ἰππότης, θὰ μάθω τοῦλάχιστον τίνος εἰσθε ἰπποκόμος.

— Ὡ! δὲν θὰ τὸ μάθετε, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος μετὰ τῆς ἀφελείας ἦν τόσῳ καλῶς προσεποιεῖτο, διότι ἡ ὠραία αὐτὴ κυρία οὔσα ἀδιάθετος πολὺ τὴν πρῶϊαν ταύτην δὲν δύναται νὰ ἐξέλθῃ.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἵππευσεν.

— Ἄ! μπᾶ! εἶπεν ὁ δούξ γελῶν. Πτωχὴ κυρία Σώβη!

— Φραγκῖσκε! Φραγκῖσκε! σεὶ εἰσθε ὁ ἀδιάκριτος.

— Καὶ τί ἔχει λοιπὸν αὐτὴ ἡ ὠραία Καρλόττα; ἐπνέλαθεν ὁ δούξ.

— Ἀλλὰ, ἀπήντησεν ὁ Ἐρρίκος πτερινίσας τὸν ἵππον του καὶ ἐξανηγάσας αὐτόν νὰ ἐκτελέσῃ σροφὴν τινε. Δὲν εἰζεύρω. Αἰσθάνεται κεφαλαλγίαν, ὡς μὰς εἶπεν ἡ Δαριόλη. Εἶδός τι παραλυσίας καθ' ὅλον τὸ σῶμα. Γενικὴν ἀτονίαν...

— Καὶ αὐτὸ θὰ σὰς ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ ἔλθετε μαζί μας;

— Ἐμέ; καὶ διατί; Ἐγὼ τρελλαίνομαι διὰ τὸ κυνήγιον, καὶ τίποτε δὲν δύναται νὰ μὲ κάμῃ νὰ λείψω.

— Καὶ ὅμως ἀπὸ αὐτὸ θὰ λείψετε, Ἐρρίκε, εἶπεν ὁ δούξ, ἀφοῦ στραφεὶς ἀντήλαξε λέξεις τινὰς μετὰ τινος, ὃν δὲν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ ὁ Ἐρρίκος, διότι ἰδοὺ ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης μοῦ λέγει ὅτι τὸ σημερινὸν κυνήγιον ἀνεβλήθη.

— Μπᾶ! εἶπεν ὁ Ἐρρίκος καὶ διατί;

— Φαίνεται ὅτι ἤλθον σπουδαῖα γράμματα τοῦ δουκὸς τοῦ Νεβέρ. Καὶ ἤδη συνῆλθον εἰς συμβούλιον ὁ βασιλεὺς, ἡ βασιλομήτωρ καὶ ὁ ἀδελφός μου δούξ τοῦ Ἀνζιού.

— Ἄ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ἐρρίκος. Ἦλθον ἄρα γε εἰδήσεις ἐκ Πολωνίας;

Εἶτα προσέθετο μεγαλοφῶως:

— Τότε εἶναι περιττὸν νὰ μὲνῶ ἐδῶ περισσότερο. Καλὴν ἐντάμωσιν, ἀδελφέ μου!

Καὶ ἀνεχαίτισε τὸν ἵππον του ἐνώπιον τοῦ Δεμουὺ, πρὸς ὃν εἶπε:

— Φίλε μου, προσκάλεσον ἕνα τῶν συντρόφων σου, ὅπως τελειώσῃ τὴν φρουράν

σου. Σὺ δὲ βοήθησον τὸν ἰπποκόμον εἰς τὸ ν' ἀποσάξῃ τὸν ἵππον, εἶτα λάβε τὸ ἐπίππιον καὶ φέρε αὐτὸ εἰς τὸν σελλοποιὸν ὅπως τελειώσῃ τὸ κέντημα, ὅπερ δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ διὰ σήμερον. Μοῦ φέρῃς δὲ τὴν ἀπάντησιν εἰς τὰ δώματά μου.

Ὁ Δεμουὺ ἔσπευσε νὰ ὑπακούσῃ, διότι ὁ δούξ τοῦ Ἀλανσῶν εἶχεν ἀποσυρθῆ πλεόν τοῦ παραθύρου, καὶ κατὰ πάσαν πιθανότητα εἶχε συλλάβει ὑπόνοιαν τινα.

Καὶ πράγματι μόλις εἶχεν ἐξέλθει τῆς θύρας, ὁ δούξ ἐφάνη. Ἀλλὰ ἀληθῆς τις Ἐλβετὸς ἦτο εἰς τὴν θέσιν τοῦ Δεμουὺ.

Ὁ δούξ τοῦ Ἀλανσῶν παρετήρησε λίαν προσεκτικῶς τὸν νέον φρουρόν, εἶτα στραφεὶς πρὸς τὸν Ἐρρίκον εἶπε:

— Δὲν εἶναι αὐτὸς πρὸς τὸν ὅποτον ὠμιλεῖτε πρὸ ὀλίγου, ἀδελφέ μου.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος. Ὁ ἄλλος εἶναι εἰς τῶν τοῦ οἴκου μου, τὸν ὅποτον κατέταξα εἰς τοὺς Ἐλβετούς, τὸν ἐπεφόρτισα δὲ μὲ τινὰ παραγγελίαν, τὴν ὅποιαν μετέβη νὰ ἐκτελέσῃ.

— Ἄ! εἶπεν ὁ δούξ, ὡσεὶ ἀρκεσθεὶς εἰς τὴν ἀπάντησιν ταύτην. Καὶ ἡ Μαργάρита τί κάμνει;

— Ἀκριβῶς ἤθελον τώρα νὰ μεταβῶ παρ' αὐτῆ ὅπως ἐρωτήσω, ἀδελφέ μου.

— Καὶ δὲν τὴν εἶδετε ἀπὸ χθὲς;

— Ὅχι. Μετέβην παρ' αὐτῆ ταύτην τὴν νύκτα κατὰ τὴν ἐνδεκάτην, ἀλλ' ἡ Γιλόννη μοὶ εἶπεν ὅτι ἦτο κοπιασμένη καὶ ἐκοιμήτο.

— Δὲν θὰ τὴν εὑρετε τὴν στιγμήν ταύτην εἰς τὰ δώματά της. Ἐξῆλθε.

— Ναί, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος. Ἐπρόκειτο νὰ μεταβῆ σήμερον εἰς τὸ μοναστήριον τῆς Εὐαγγελιστρίας.

Ἡ συνδιάλεξις δὲν ἠδύνατο νὰ παραταθῆ ἐπὶ πλεόν, τοῦ Ἐρρίκου περιοριζομένου εἰς τὸ ν' ἀπαντᾷ μόνον, ὅθεν οἱ δύο νέοι ἀπεχωρίσθησαν.

Ὁ Ἐρρίκος ἀπεσύρθη εἰς τὰ δώματά του. Μετὰ παρέλευσιν μόλις πέντε λεπτῶν, ἤκουσε κρουομένην τὴν θύραν τοῦ.

— Τίς εἶναι; ἠρώτησε.

— Βασιλεῦ, ἀπήντησε φωνή, ἣν ὁ Ἐρρίκος ἀνεγνώρισεν ὡς τὴν τοῦ Δεμουὺ, φέρω τὴν ἀπάντησιν τοῦ σελλοποιοῦ.

Ὁ Ἐρρίκος λίαν συγκεκινημένος εἰσήγαγε τὸν νέον καὶ ἐπανέκλεισε τὴν θύραν.

— Εἰσθε σεὶ, Δεμουὺ; εἶπεν. Ἦλπιζον ὅτι ἠθέλετε σκεφθῆ.

— Βασιλεῦ, ἀπήντησεν ὁ Δεμουὺ, σκέπτομαι ἤδη ἐπὶ τρεῖς ὀλοκλήρους μῆνας. Ἄρκοῦν. Τώρα εἶναι καιρὸς νὰ ἐνεργήσωμεν.

Ὁ Ἐρρίκος ἐποίησε κίνημά τι ἀνησυχίας.

— Μὴ φοβεῖσθε, βασιλεῦ. Εἶμεθα μόνοι, καὶ σπεύδω διότι αἱ στιγμαὶ εἶναι πολὺ τιμοί. Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης δύναται διὰ μιᾶς μόνης λέξεως νὰ ἀποδώσῃ ἡμῖν πᾶν ὅ,τι ἐνεκα τῶν συμβάντων τοῦ ἔτους τούτου ἀπωλέσαμεν. Ἄς ὁμιλήσωμεν καθαρῶς, βραχέως καὶ εἰλικρινῶς.

— Σὰς ἀκούω, γενναῖέ μου Δεμουὺ! ἀπήντησεν ὁ Ἐρρίκος, βλέπων ὅτι ἦτο ἀδύνατον αὐτῷ ν' ἀποφύγῃ τὰς ἐξηγήσεις.

— Εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἐξώμωσεν;

— Ἀληθές.

— Ἀλλὰ διὰ τῶν χειλέων, ἢ διὰ τῆς καρδίας;

— Πάντοτε πρέπει νὰ εὐγνωμονῶμεν εἰς τὸν Θεὸν ὅταν μᾶς σώζη τὴν ζωὴν, ἀπήντησεν ὁ Ἐρρίκος ἀποφεύγων τὴν ἐρώτησιν, ὡς ἐσυνείθιζε νὰ πράττει πάντοτε ἐν ταῖς τοιαύταις περιστάσεσι. Καὶ ὁ Θεὸς προφανῶς μοῦ ἐφείσθη ἐν τῷ φοβερῷ ἐκείνῳ κινδύνῳ.

— Βασιλεῦ, ἐπανελάθεν ὁ Δεμουῦ, ὁμολογήσατε...

— Τί;

— Ὅτι ἡ ἐξόμωσις ὑμῶν δὲν ἐγένετο ἐκ πεποιθήσεως, ἀλλ' ἐξ ὑπολογισμοῦ. Ἐξωμόσατε, ὅπως ὁ βασιλεὺς σᾶς ἀφήσῃ ζῶντα, καὶ οὐχὶ διότι ὁ Θεὸς σᾶς ἔσωσε τὴν ζωὴν.

— Οἰαδῆποτε καὶ ἂν ἦναι ἡ αἰτία τῆς ἐξωμόσεώς μου, τώρα εἶμαι καλὸς καθολικός.

— Ναί, ἀλλὰ θὰ ἦσθε πάντοτε; Δὲν θὰ σπεύσετε εἰς τὴν πρώτην δοθησομένην περίστασιν νὰ ἀναλάβετε τὴν ἐλευθερίαν τῆς ὑπάρξεώς σας, τῆς συνειδήσεώς σας; Λοιπόν, ἡ περίστασις αὕτη παρουσιάζεται ὑμῖν ἤδη. Ἡ Ῥουσιλιὼν καὶ τὸ Βεῶν μίαν μόνον λέξιν περιμένουσιν ὅπως ἐξεγερθῶσιν. Ἐν τῇ Γουιένῃ πάντες ποθοῦσι τὸν πόλεμον. Εἰπέτε μοι μόνον ὅτι εἴσθε καθολικός διὰ τῆς βίας, καὶ ὑπόσχομαι ὑμῖν περὶ τοῦ μέλλοντος.

— Δὲν ἐκδιάζεται εὐπατριδῆς τοῦ γένους μου. Ὅ,τι ἔπραξα, φίλτατέ μου Δεμουῦ, τὸ ἔπραξα οἰκιοθελῶς.

— Ἀλλὰ, βασιλεῦ, εἶπεν ὁ νέος λυπημένος, μᾶς ἐγκαταλείπετε, μᾶς προδίδετε.

— Ὁ Ἐρρίκος ἔμεινεν ἀπαθής.

— Ναί, ἐπανελάθεν ὁ Δεμουῦ, μᾶς προδίδετε, διότι πολλοὶ ἐξ ἡμῶν ἦλθον ἐνταῦθα κινδυνεύοντες τὴν ζωὴν των, ὅπως ἀποδώσωσιν ὑμῖν τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἐλευθερίαν. Τὰ πάντα ἔχομεν ἔτοιμα, ὅπως δώσωμεν ὑμῖν ἕνα θρόνον, βασιλεῦ, ἐννοεῖτε καλῶς; Ὅχι μόνον τὴν ἐλευθερίαν, ἀλλὰ τὴν ἰσχύν. Ἐνα θρόνον κατ'ἐκλογὴν σας, διότι ἐντὸς δύο μηνῶν θὰ δύνασθε νὰ ἐκλέξετε μεταξὺ τῆς Ναβάρρας καὶ τῆς Γαλλίας.

— Δεμουῦ, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, ἐσώθη καὶ εἶμαι καθολικός. Εἶμαι ὁ σύζυγος τῆς Μαργαρίτας, εἶμαι ὁ ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως Καρόλου. Εἶμαι ὁ γαμβρὸς τῆς ἀγαθῆς μου μητρὸς Αἰκατερίνης...

— Ἀλλὰ, βασιλεῦ, τί πρέπει νὰ πιστεύσῃ τις; Μοὶ εἶπον ὅτι ὁ γάμος ὑμῶν δὲν συνεπληρώθη. Μοὶ εἶπον ὅτι ἡ καρδιά ὑμῶν εἶναι κατὰ βῆθος ἐλευθέρη. Μοὶ εἶπον ὅτι τὸ μῖσος τῆς Αἰκατερίνας...

— Ψεῦδη, ψεῦδη, εἶπε διακόψας αὐτὸν ὀρμητικῶς ὁ Ἐρρίκος. Ναί, σᾶς ἠπάτησαν ἀναιδῶς, φίλε μου. Ἡ προσφιλὴς αὐτῇ Μαργαρίτα εἶναι ἀληθὴς σύζυγός μου. Ἡ Αἰκατερίνα εἶναι ἀληθὴς μήτηρ μου, καὶ ὁ βασιλεὺς Κάρολος ὁ Θ' εἶναι ὁ ἀληθὴς αὐθέντης καὶ κύριος τῆς ζωῆς μου καὶ τῆς καρδίας μου.

— Ὁ Δεμουῦ ἐρρίγησε καὶ ἐμειδίασε σχεδὸν περιφρονητικῶς.

— Καὶ λοιπόν, βασιλεῦ, εἶπε, προσπαθῶν διὰ τοῦ βλέμματός νὰ βολιδοσκοπήσῃ τὴν πλήρη σκότους ἐκείνην ψυχὴν, ἰδοὺ ἡ ἀπάντησις τὴν ὁποίαν θὰ φέρω εἰς τοὺς ἀδελφούς μου. Θὰ εἶπω αὐτοῖς ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας τείνει τὴν χεῖρά του καὶ προσφέρει τὴν καρδίαν του εἰς τοὺς σφάζαντας ἡμᾶς, θὰ εἶπω αὐτοῖς ὅτι ἔγγεινεν ὁ κόλαξ τῆς βασιλομήτορος καὶ ὁ φίλος τοῦ Μωρεβέλ...

— Φίλτατέ μοι Δεμουῦ, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, ὁ βασιλεὺς θὰ ἐξέλθῃ τώρα ἐκ τοῦ συμβουλίου, πρέπει δὲ νὰ μεταβῶ παρ' αὐτῷ ὅπως πληροφορηθῶ ποῖοι λόγοι τὸν ἔκαμαν ν' ἀναβῆλθῃ ἐν τόσῳ σπουδαίῳ πράγματι, ὡς εἶναι τὸ κυνήγιον. Χαίρετε λοιπόν, φίλε μου, καὶ μιμηθῆτέ με' ἀφήσατε τὴν πολιτικὴν, ἐπανελάθετε εἰς τὸν βασιλέα καὶ γενήτε καθολικός.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ Ἐρρίκος, συνώδευσεν ἢ μᾶλλον ὤθησεν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον τὸν νέον εὐπατριδῆν, οὗτινος ἡ ἐκπληξὶς ἤρξατο μεταβαλλομένη εἰς μανίαν.

Μόλις ἐπανεκλείσθη ἡ θύρα, καὶ ὁ Δεμουῦ μὴ δυνάμενος νὰ κρατηθῇ πλέον συνέτριψε τὸν πῖλόν του καὶ ρίψας αὐτὸν χαμαὶ τὸν κατεπάτησεν ἀνακράξας:

— Εἰς τὴν πίστιν μου! Ἴδου εἰς ἄθλιος ἡγεμών! ἀνάξιος ὅπως ἦναι ἀρχηγός μας!

— Σιωπὴ! κύριε Δεμουῦ, εἶπε φωνή τις ἐκ τινος ἡμιανοιχθεῖσης θύρας. Σιωπὴ! διότι καὶ ἄλλος τις πλὴν ἐμοῦ δύναται νὰ σᾶς ἀκούσῃ.

Ὁ Δεμουῦ στραφεὶς εἶδε τὸν δούκα τοῦ Ἀλανσῶν προκίπτοντα ἐκ τῆς θύρας ὅπως ἴδῃ μὴ ἐν τῷ διαδρόμῳ ἦτο καὶ ἄλλος τις.

— Ὁ δούξ τοῦ Ἀλανσῶν! ἀνέκραξεν ὁ Δεμουῦ, ἐχάθη!

— Ἀπεναντίας, ἐψιθύρισεν ὁ πρίγκηψ, ἴσως εὔρετε ὅτι ἐζητεῖτε. Ἀλλὰ εἰσέλθετε Ὁ κοιτῶν οὗτος ἀνήκει εἰς δύο τῶν εὐπατριδῶν μου, καὶ οὐδεὶς θὰ μᾶς ἀνησυχήσῃ ἐδῶ. Δυνάμεθα νὰ ὀμιλήσωμεν ἐν πάσῃ ἐλευθερίᾳ. Εἰσέλθετε, κύριε.

— Ἴδου ἐγώ, δέσποτα, εἶπεν ὁ συνωμότης καταπεπληγμένος.

Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα, οὗτινος ὁ δούξ ἔκλεισε καλῶς τὴν θύραν.

Ὁ Δεμουῦ ἦτο μανιώδης, ἀλλὰ τὸ παγερόν βλέμμα τοῦ νεαροῦ δουκῆ τὸν ἐπανεφέρεν εἰς ἑαυτὸν.

— Δέσποτα, εἶπεν, ἂν καλῶς ἐνόησα, ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης θέλει νὰ μοὶ ὀμιλήσῃ;

— Ναί, κύριε Δεμουῦ, ἀπήντησεν ὁ Φραγκίσκος. Μεθ' ὅλον τὸν μεταμορφισμόν σας σᾶς ἀνεγνώρισα ὅταν ἐπαρουσιάσατε τὰ ὄπλα εἰς τὸν ἀδελφόν μου Ἐρρίκον. Καὶ λοιπόν, Δεμουῦ, δὲν ἐμείνεται εὐχαριστημένος ἐκ τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας;

— Δέσποτα!

— Ἐμπρός, ἂς ἴδωμεν! ὀμιλήσατέ μοι μετὰ θάρρους. Ἴσως εἶμαι ἐκ τῶν φίλων σας.

— Ὑμεῖς, δέσποτα!

— Ναί, ἐγώ. Ὀμιλήσατε λοιπόν.

— Δὲν εἰξέρω τί νὰ εἰπῶ εἰς τὴν Ὑμετέραν Ὑψηλότητα. Τὰ πράγματα περὶ ὧν ἦλθον νὰ ὀμιλήσω εἰς τὸν βασιλέα τῆς

Ναβάρρας θίγουσι συμφέροντα, τὰ ὁποῖα ἴσως ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ ἐνοήσῃ. Ἄλλως τε, προσέθετο προσπαθῆσας νὰ λάβῃ ὕψος ἀδιάφορον, ἐπρόκειτο περὶ ἀσημάντων.

— Περὶ ἀσημάντων; εἶπεν ὁ δούξ.

— Ναί, δέσποτα.

— Περὶ ἀσημάντων, διὰ τὰ ὁποῖα ἐνομίσετε καθήκον νὰ διακινδυνεύσητε τὴν ζωὴν σας ἐπανερχόμενος εἰς Λουβρόν, ὅπου οὐδεὶς ἀγνοεῖ ὅτι ἡ κεφαλὴ σας εἶναι πολυτίμος, ὅπου οὐδεὶς ἀγνοεῖ ὅτι σεῖς, ὡς ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας, ὡς ὁ πρίγκηψ τοῦ Κοנדέ, εἴσθε εἰς τῶν κυριωτέρων ἀρχηγῶν τῶν Οὐγονόττων.

— Ἄν πιστεύετε τοῦτο, δέσποτα, πράξετε ὅ,τι εἰς τοιαύτην περίστασιν πρέπει νὰ πράξῃ ὁ ἀδελφός τοῦ βασιλέως Καρόλου καὶ ὁ υἱὸς τῆς βασιλίσσης Αἰκατερίνης.

— Καὶ διατί θέλετε νὰ πράξω οὕτως, ἀφοῦ σᾶς εἶπον ὅτι εἶμαι φίλος σας; Εἰπέτε μοι λοιπόν τὴν ἀλήθειαν.

— Δέσποτα, σᾶς ὀμνῶ...

— Μὴ ὀμνύετε, κύριε. Ἡ θρησκεία τῶν διαμαρτυρομένων ἀπαγορεύει τοὺς ὅρκους, καὶ μάλιστα τοὺς ψευδεῖς ὅρκους.

Ὁ Δεμουῦ συνέσπασε τὰς ὀφρῦς.

— Σᾶς λέγω ὅτι τὰ εἰξεύρω ὅλα, ἐπανελάθεν ὁ δούξ.

Ὁ Δεμουῦ ἔμεινε σιωπῶν

— Ἀμφιβάλλετε ἔτι; Πρέπει λοιπόν νὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω, φίλτατέ μου Δεμουῦ. Ἄς ἴδωμεν. Πρὸ ὀλίγου, εἰς τὸν κοιτῶνα ἐκεῖνον — καὶ ἔδειξε διὰ τῆς χειρὸς τὸν κοιτῶνα τοῦ Βεαρνοῦ, — δὲν ἐπροτεῖνατε εἰς τὸν γαμβρόν μου Ἐρρίκον τὴν ὑποστήριξιν σας καὶ τὴν τῶν ὑμετέρων, ὅπως ἐπαναφέρετε αὐτὸν εἰς τὸν θρόνον τῆς Ναβάρρας;

Ὁ Δεμουῦ ἔμεινεν ἐννεός.

— Καὶ τὰς προτάσεις σας ταύτας ἐκεῖνος δὲν ἀπέρριψεν ἔντρομος,

Ὁ Δεμουῦ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐπέλησσετο.

[Ἔπεται συνέχεια]

Ἡ ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑπὸ ΛΕΪΛΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνέχεια ἰδὲ προηγούμενον φύλλον).

⊙

Ἄμα τοῦ σουλτάνου ἀναχωρήσαντος ἀπὸ τῆς Φατμᾶς, αὕτη ἐπορεύθη εἰς τὸ λουτρόν ἐνδεδυμένη τὸ ἐκ τουλπανίου ἀντερί της, φέρουσα ὑψηλὰ σανδάλια, καὶ ῥόδον λαμπρόν τεῖοχρον, ἐμπεπηγμένον εἰς τὸν ἐκ γάζης κεφαλοδεσμόν της, καὶ εἰσέδου εἰς τὸν *Θάλαμον τῆς Ἀραπαύσεως*.

Ἡ Γκιούλ - Χανούμ ἐκοιμᾶτο μετὰ τὸ λουτρόν της, καὶ ἐπὶ τῶν ἡμιανοϊκῶν χειλέων της ἐπεκάθητο μειδίαμα γλυκύ. Πολλοὶ δούλοι τοῦ χαρεμίου τοῦ Σείχ - οὐλ - Ἰσλάμ Αἰθιοπίδες, Νουβιαναί, Κιρκάσιαι καὶ Τούρκισα ἠποίαμαζον ἐπὶ δίσκου ἀργυροῦ ἐγγεγλυμμένου τὸ πρόγευμα τῆς νεαρᾶς χανουμισσῆς. Ἡ τροφὸς τῆς Γκιούλ, Ἀρμενίς καλλιπάρειος, μὴ ἔχουσα ἡλικίαν ἄνω τῶν τριάκοντα πέντε ἐτῶν, ἐκάθητο

ὀκλαδὴν παρὰ τὴν ναυίδα, ἐνησυχλημένη νὰ βάφῃ μὲ κνᾶν τοὺς ὄνυχας τῶν μικρῶν ποδῶν τῆς.

Ἰδούσα τὴν Φατμὰν εἰσερχομένην, ἡ τροφὸς ἠγέθη καὶ ἐχαιρέτισεν ἐδαφιαίως, ἀλλ' ἡ γραῖα μόλις ἠδύοχησε ν' ἀνταποδῶσθαι τὸν χαιρετισμὸν τῆς, ἔσφιγγε τὴν χεῖρά τῆς μέχρι συνθλάσεως καὶ τῆ εἶπεν εἰς τὸ οὖς :

— Πρέπει νὰ ἀναχωρήσῃτε ἀπὸ τὴν Προῦσαν τὸ ταχύτερον.

— Θεέ μου ! τί τρέχει ; εἶπεν ἡ τροφὸς ἔντρομος καὶ ταπεινῆ τῆ φωνῆ, μήπως ἐπαπειλούμεθα ὑπὸ ἐπιδημίας ;

— Ἀπὸ κατὶ χειρότερον.

— Πόλεμον ἴσως ;

— Ὁ πόλεμος δὲν θὰ ἦτο τίποτε, εἶπεν ἡ Φατμὰ μὲ τόνον εἰρωνικὸν ἐξκκολουθοῦσα νὰ ὀμιλῇ χαμηλά.

— Ὡ Θεέ μου, Θεέ μου ! τίνα λοιπὸν φόβον ἔχομεν, σεβαστὴ μοι χανούμισσα ; ἠρώτησεν ἡ Ἀρμενίς περίφοβος, ὥσως ἐξερράγη πυρκαϊὰ εἰς τὸ λουτρόν ;

— Τρελλὴ εἶσαι, παραμάνα ; ἂν συνέβαινε τοιοῦτό τι, ἤθελα σὰς ἔχει καὶ γλυτωμένας. Ὅχι, δὲν εἶναι τοῦτο· πρέπει ὅμως ν' ἀναχωρήσῃτε αὐτὴν τὴν ἰδίαν νύκτα διὰ τὴν πόλιν· ἐγὼ θὰ γράψω εἰς τὸν Σείχ - οὐλ - Ἰσλάμ, καὶ αὐτὸς θὰ ἐγκρίνη τὴν διαγωγὴν μου.

— Δὲν καταλαμβάνω τίποτε ἀπ' αὐτὰ ποὺ μοῦ λέγεις, σεβαστὴ μου χανούμισσα, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἀρμενίς, ἀπορούσα ἔτι μᾶλλον.

— Ἐλα, εἶπεν ἡ Φατμὰ, ἐδῶ ἤμπορῶ νὰ σοῦ ὀμιλήσω.

Ἡ τροφὸς περιετυλίχθη μὲ τὸ πεσκέρι τῆς καὶ ἠκολούθησε τὴν γραῖαν εἰς τινὰ τῶν παραπλευρῶν κενῶν θαλάμων.

— Ἐχομεν περισσώτερον ἢ τῆς πυρκαϊᾶς νὰ φοβηθῶμεν, περισσώτερον καὶ τοῦ πολέμου καὶ τῆς ἐπιδημίας, ἐπανάλαβεν ἡ Φατμὰ προσηλοῦσα τοὺς μέλανας ὀφθαλμούς τῆς, βαθεῖς καὶ ἐπιτακτικούς, ἐπὶ τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς τῆς Ἀρμενίδος. Ἡ νέα χανούμισσά σου τρέχει ἐδῶ μέγαν κίνδυνον... Πρέπει λοιπὸν νὰ φύγῃ, καὶ μάλιστα νὰ μὴ γνωρίζῃ τὴν αἰτίαν τῆς ἀναχωρήσεώς τῆς. Αἱ νέαι κάποτε ἔχουσι τὰς φαντασίας τῶν καὶ ἀνατρέπουσι τὰ σχέδια τῶν γονέων τῶν... Νὰ τῆς εἴπῃς ὅτι ὁ Σείσλάμης Μολλά-Ἰζεδιν σὲ διατάττει ν' ἀφήσῃς τὴν Προῦσαν ἀμέσως· ἀλλὰ μὴ τῆς εἴπῃς διὰ τὴν ἀναχωρήσιν τῆς πρὸ τῆς ἐσπέρας, ἦτοι πρὸ τῆς στιγμῆς τῆς ἀναχωρήσεώς σας.

— Πρέπει βέβαια ἡ Γκιουλ-Χανούμ νὰ τρέχῃ μέγαν κίνδυνον, ὥστε νὰ μᾶς παρακινήσῃ ν' ἀναχωρήσωμεν τὴν νύκτα, ἐπανάλαβεν ἡ Ἀρμενίς, μηδὲν ἐννοοῦσα ἐκ τῶν παραδόξων τούτων λόγων. Οἱ δρόμοι τῆς Ἀνατολῆς, οἱ ὅποιοι καὶ τὴν ἡμέραν ἀκόμη δὲν εἶναι χωρὶς κινδύνους, τὴν νύκτα εἶναι τρομεροί... Ἀλλάχ ! Καλῶς, ἀλλ' ἂν περιπέσωμεν εἰς χεῖρας ληστῶν !...

— Μὴ φοβεῖσαι, ἐγὼ θὰ σὰς προμηθεύσω φύλακας διὰ νὰ σὰς συνοδεύουν μέχρι τῶν Μουδανίων (τοῦ ἐπινείου τῆς

Προύσης· ἀρχ. *Απάμεια*). Τὸ ἀτμόπλοιο ἀποπλέει διὰ Κωνσταντινούπολιν τρίς τῆς ἐβδομάδος, ὥστε δὲν θὰ περιμένητε πολὺν καιρὸν ἐκεῖ.

— Ἀλλὰ, σὲ παρακκλῶ θερμῶς, εἶπε περίφοβος ἡ τροφὸς, μὴ πειθομένη ἔτι εἰς τοὺς ἀτελεῖς λόγους τῆς Φατμᾶς, εἶπέ μοι ὁποῖου εἴδους κίνδυνον τρέχει ἡ δέσποινά μου μένουσα ἐνταῦθα ; Πολὺ παραδόξον βεβαίως θὰ φανῇ εἰς τὸν Ἰζεδιν-Ἐφένδην ἂν φύγωμεν οὕτω πῶς ἄνευ προειδοποιήσεως ἀπὸ ἐξοχὴν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχεν εἰπεῖ νὰ διατρίψωμεν ὀλόκληρον μῆνα...

Ἡ Χαμαμιζή-μπασι ὕψωσε περιφρονητικῶς τοὺς ὤμους τῆς.

— Ὁ Ἰζεδιν-Ἐφένδης θὰ εἰδοποιηθῇ, εἶπε, καὶ τοῦτο φθάνει. Ὅσω διὰ σέ, παραμάνα μου, σὺ δύνασαι νὰ μ' ἀκούσῃς.

Ὁ τρόπος τῆς φωνῆς τῆς γραῖας δὲν ἐπέτρεπεν ἀντίρρησην, καὶ ἡ Ἀρμενίς ἔκλινε τὴν κεφαλὴν.

— Τότε ἀναχωροῦμεν ἀπόψε, εἶπεν.

— Τὰ μεσάνυκτα ἐνωμοτία ἰππέων χωροφυλάκων θὰ ἔλθῃ νὰ σὰς ζητήσῃ εἰς τὸ κονάκι. Ὁ πιστός μου ἀράπης, ὁ Ὀσμάνης, θὰ ἦναι ὁ ὀδηγός σας.

Ταῦτα εἰπούσα ἡ γραῖα, ἐξῆλθε τοῦ λουτροῦ ἀφεῖσα τὴν Ἀρμενίδα ἐκπληκτον καὶ ἐννεόν.

Ἡ τροφὸς εἶχε λάβει ἀπόφασιν νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν Φατμὰν.

Ἡ διευθύντρια τοῦ λουτροῦ ἐν Προῦσῃ ἦτο μία δύναμις, θὰ εἶχε δὲ βεβαίως λίαν ἰσχυροὺς λόγους διὰ νὰ ἐπισπεύσῃ οὕτω τὴν ἀναχωρήσιν τῶν. Ἀλλὰ πῶς νὰ κρύψῃ ἀπὸ τὴν Γκιουλ-Χανούμ, τὴν τόσον ἀγαπητὴν καὶ τόσον μαμμόθρεπτον, τὴν ἀποτομον ταύτην ἀπόφασιν. Πῶς ; μόνον τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεως ; Νὰ φύγῃ τὴν νύκτα ὡς κλέπται, συνοδευόμεναι ὑπὸ τραχέων στρατιωτῶν, ἀμφιβόλου τιμιότητος, ν' ἀκολουθήσωσιν ἔφιπποι, ἐπὶ τέσσαρας ὥρας, ὁδοὺς διὰ μέσου κρημνῶν καὶ φαράγγων, μόλις τὴν ἡμέραν διαβατῶν ! Τῆ ἀληθεῖς παράδοξος ἦτο ἡ ἰδέα τῆς Φατμᾶς, καὶ ὁ κίνδυνος, εἰς ὃν ἦτο πιθανὸν νὰ ἐκτεθῇ ἡ Γκιουλ-Χανούμ ἐν Προῦσῃ, τῆ ἐφάνετο, οἷος δὴποτε καὶ ἂν ἦτο οὗτος, ὀλιγώτερον φοβερός τῆς τοιαύτης νυκτοπορίας.

— Τί ἔχεις, *νερέ* ; φαίνεσαι πολὺ συλλογισμένη, εἶπεν αἰφνης γλυκεῖα τις φωνή, ἐν ᾧ ῥαδινὸν δάκτυλοι ἐτίθεντο ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς τροφοῦ.

— Ἐξῆπνησες, χανούμ-εφένδη ; ἀπῆντησεν ἡ Ἀρμενίς προσπαθοῦσα ν' ἀποτινάξῃ τὸν λήθαργον, εἰς ὃν εἶχον βυθίσει αὐτὴν οἱ λόγοι τῆς γραῖας. Λοιπὸν διατί δὲν τρώγεις ; ὁ *γαλβας* εἶναι νωπότατος, τὸ *καταφι* καλὰ ζαχαρωμένον, καὶ τὰ *σερμπέτια* νοστιμώτατα.

— Ναί, τὸ γνωρίζω, ἀλλ' αὐτὰ δὲν μ' ἐξηγοῦν διατί ἦσο τόσον συλλογισμένη πρὸ ὀλίγου...

— Ἄ ! δὲν εἶναι τίποτε... ἀρχὴ τῆς ἡμικρανίας μου. Δὲν ἀντέχω πολὺν ὥραν εἰς τὸ λουτρόν, τὸ ἠξέυρεις...

— *Νερέ*, κατὶ ἔχεις, διέκοψεν ἡ Γκιουλ, εἰθισμένη ν' ἀναγινώσκῃ καὶ τὰς ἐλαχί-

στας συγκινήσεις ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς τροφοῦ τῆς, καὶ κάμνεις ἄσχημα νὰ μοῦ κρύπτῃς τὰς λύπας... ἢ τὰς ἀνησυχίας σου.

— Ναί, τῷ ὄντι, εἶμαι ἀνήσυχη, εἶπεν ἡ Ἀρμενίς, ἀποφασισμένη νὰ μὴσῃ ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν Γκιουλ εἰς τὸ μυστικὸν τῆς κατεπειγούσης ἀναχωρήσεώς των.

— Μήπως ἔλαβες ἐκ Κωνσταντινουπόλεως καμμίαν δυσάρεστον εἰδησιν ; Ὅχι, ἦσο εὐθυμος καὶ ἀμέριμος πρὸ ἐνὸς τεταρτου τῆς ὥρας, τί λοιπὸν συνέβη ἔκτοτε ;

— Ἐνα μῆνυμα ἦλθεν ἀπὸ τὰ Μουδανιὰ κατ' ἡν ὥραν ἐκοιμᾶσο, εἶπεν ἡ τροφὸς ταπεινοῦσα τοὺς ὀφθαλμούς, διότι ἐψεύδετο οὕτως εἰς τὴν προσφιλῆ τῆς χανούμισσαν.

— Λοιπὸν ταχυδρόμος ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν ; Μήπως ὁ πατήρ μου, ἢ οἱ προσφιλεῖς μου ἀδελφοὶ εἶναι ἄρρωστοι ; ἠρώτησεν ἡ Γκιουλ μετὰ συγκινήσεως.

— Τέκνον μου, μὴ τρομάζεις ἀδίκως, ἠξέυρεις ὅτι εἰς τὸ λουτρόν πρέπει τις νὰ προφυλάττηται... σὲ βεβαίῳ ὅτι ἡ ἐχογένειά σας εἶναι πολὺ καλὰ, ἐξηκολούθησεν ἡ τροφὸς, μὴ θέλουσα ν' ἀνησυχῆσῃ τὴν Γκιουλ ἀνωφελῶς.

— Λοιπὸν τί ἔχεις ;

— Ἰδού ! εἶπεν ἡ Ἀρμενίς, ἐκβάλλουσα βὰθιν στεναγμὸν εὐχαριστήσεως, διότι ἐπὶ τέλους συνέλαβεν μίαν ἰδέαν· ὁ πατέρας σου θὰ φθάσῃ αὐριον πρῶτ' ἐς τὰ Μουδανιὰ διὰ νὰ ἔλθῃ νὰ διατρίψῃ ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὴν Προῦσαν, ὡς ἐσκόπευεν...

— Τί καλὰ ! ἀνεφώνησεν ἡ Γκιουλ κροτοῦσα τὰς χεῖρας.

— Ὡ ! ἂν ἦτο μόνον τοῦτο, θὰ ἦσαν ὅλα καλὰ, προσέθηκεν ἡ τροφὸς, ἀλλ' ἰδού ὅτι ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα εἰς τὸν ἐντιμον αὐθέντην μου καὶ ζητεῖ νὰ μεταβῆ εἰς Μουδανιὰ διὰ νὰ τὸν ὑποδεχθῆς καὶ ὀφειλομεν νὰ κάμωμεν τὸ θέλημά του, εἶναι ἀνάγκη, ἀγαπητὴ μου, νὰ φύγωμεν ἀπόψε ἔφιπποι, μετὰ χωροφυλάκων καὶ ὀδηγῶν, ἀλλὰ μὴ φοβηθῆς, καὶ μὴ ἀνησυχῆς καθόλου !

— Καὶ διατί ν' ἀνησυχῶ ; ἀπεκρίθη ἡ Γκιουλ μὲ τὸν συνῆθη τόνον τῆς φωνῆς τῆς, ὑπάρχει ἀμαζὼν πλέον ἄφοβος ἐμοῦ ; Ἐξ ἐναντίας μάλιστα, πολὺ καλὴν ἰδέαν συνέλαβεν ὁ πατήρ μου. Νὰ ὀδοιπορῇ τις ἐν ὠραίᾳ νυκτὶ τοῦ Ἀπριλίου, ὑπὸ οὐρανὸν ἀστερόεντα καὶ ἀναπνέων αὐρανὸν χλιαρὰν ! Ὡ ! τοῦτο εἶναι πολὺ ὠραιότερον παρὰ νὰ ἰππεύῃ τις μὲ τὸν καύσωνα καὶ τὸν κοινιορτόν καὶ ν' ἀναγκάζηται νὰ ἔχῃ τὸ πρόσωπον κεκαλυμμένον μὲ τὸ *γιαμάκι*.

— Ἀληθινὰ, χανούμισσά μου, δὲν φοβεῖσαι πολὺ, ἀναλογιζομένη τοιοῦτο ταξίδιον ; ἠρώτησεν ἐκθαμβος ἡ τροφὸς.

[Ἐκείνη συνέχισεν].

ΙΑΤΡΟΣ ΔΙΑ ΤΗΣ ΒΙΑΣ

[Ἱστορικὸν διήγημα, ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ].

Εἰς τῶν πρώτων ἐρευνητῶν τῆς Ῥωσίας, ὁ Ὀλεάριος, νομίζω, διηγείται, ὅτι, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Τζάρου Βόρης Γόδουνωφ, ἔζη εἰς τὴν Μόσχαν βοιάρος τις, καλούμενος Δημήτριος Παύλοβιτς Ἰάροβ, τοῦ ὁποῖου ἡ σύζυγος Ναδεῖνα Παύλοβνα δὲν ἐκέκτητο φήμην ὀσίας. Ὁ

Δημήτριος, ὅστις ἐγίνωσκε καλῶς τὸ ἔτερον του ἡμῶν καὶ ἠνόησε ὅτι δὲν ὑπῆρχε θεραπεία τῆς δυστυχίας του, παρεμβεῖτο διὰ μεγάλης ποσότητος φακῆς, παρεχούσης αὐτῷ τὴν λήθη καὶ ἀσθένειάν τοῦ στομάχου, ὅπως δὲ διασκεδάξῃ ἔχρησται, ἐκ διαλειμμάτων, εἰς τὴν ἀναξίαν σύζυγον του, λόγῳ πόνιης, ἀριθμῶν τινα μαστιγῶσεων. Ἡ Ναδεῖνα ἐφώναξεν, ἔκλαιεν, ἐξέπεμπε στεναγμούς, ἱκανοὺς νὰ συγκινήσωσι πάντα ἕτερον σύζυγον, ἔστειλε τὸν Δημήτριον Παύλοβιτς εἰς τὸν διάβολον, ἀλλὰ, τὴν ἐπιούσαν, ἤρχιζεν ἐκ νέου τὰς παρεκτροπὰς τῆς.

Ἐντοσοῦτω, ὁ Ἰάρεφ εἶχεν ἐθισθῆ νὰ μαστιγῶνῃ τὴν σύζυγον του ἐκάστην πέμπτην καὶ κυριακὴν, μετὰ τὸ γεῦμα καὶ πρὸ τοῦ ὕπνου του, διαβεβαιῶν ὅτι τοῦτο ἔφερον αὐτῷ ἀγγελικὸν ὕπνον καὶ ὅτι ἐκοιμάτο γαληνιώτερον μετὰ τὴν συνκίσθησιν τῆς ἐκπληρώσεως ἱεροῦ καθήκοντος.

Ἡ Ναδεῖνα ὅμως, ἐνῶ ἀφ' ἐνὸς ἠρέσκειτο εἰς τοὺς ἐκτὸς τοῦ νόμου ἔρωτας, ἀφ' ἑτέρου ἐμίσει ἐξ ὅλης καρδίας τὴν ὑπὸ τοῦ προσώπου τοῦ συζύγου τῆς ἐκπροσώπησιν τοῦ νόμου, νυχθημερὸν δ' ἐδασάνιζε τὸν νοῦν τῆς, ὅπως ἀνεύρη τρόπον ἐκδικήσεως, ἀλλ' ἀνευ ἐπιτυχίας.

Ὅ,τι δὲ ἡ Ναδεῖνα ἐπεθύμει, διότι δὲν ἦτο τυχεῖα γυνή, ἦτο οὐχὶ τόσο ν' ἀποφύγῃ τὴν δις τῆς ἐβδομάδος μαστιγῶσιν ἢ νὰ στερηθῆ τοῦ ἀγαπητοῦ συζύγου τῆς, ὅσον ν' ἀνταποδώσῃ εἰς τὸν Δημήτριον πάθημα ἀντὶ παθήματος καὶ ἐκατονταπλασίως ἤθελε νὰ ἴδῃ τὸν Ἰάρεφ ὑποφέροντα πάσας τὰς βρασμούς τῶν κολασμένων, ἀλλὰ μετὰ τὸ ἰδιαιτέρον χρακτικιστικὸν τούτων ἦτοι σωματικῶς. Οὐχ ἦττον, παρὰ τὸν ἑαυτῆς διακτικὸν πόθον, ἡ ἡμέτερὰ χαρίεσσα ἠρωὶς μάτην ἀνεζήτει, διότι οὐδὲν ἐφεύρισκε πραγματοποιήσιμον, ὡς θέλουσα συγχρόνως, ὅπως ἡ πληρεστέρα ἡ ἐκδικήσις, νὰ μὲν ἄγνωστος ἡ μέλλουσα νὰ κατευθύνῃ τὰ κτυπήματα χεῖρ. Ἀπλητισμένη δ' ὅτι οὐδὲν ἀξίον ἑαυτῆς ἠδύνατο νὰ ἐφεύρη, θὰ ἐταπεινούτο ἴσως, προσφεύγουσα εἰς κοινὸν μέσον ἐκδικήσεως, ὅτε διεσπάρη εἰς Μόσχαν ἡ φήμη, ὅτι ὁ Τζάρος ἐβρασνίζετο φρικωδῶς ὑπὸ τῆς ποδολγίας καὶ ὅτι οἱ ἱατροὶ αὐτοῦ εἶχον δηλώσει ὅτι οὐδὲν ἐγίνωσκον θεραπευτικὸν μέσον, ὅτι δ' ὁ πάσχων ὑπέσχετο μεγάλης ἀμοιβῆς καὶ τιμᾶς πρὸς ἐκείνον, ὅστις, ἱατρός ἢ μή, βοιάρος ἢ χωρικός, ἤθελε δυνήθῃ νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ τοῦ κατατρώχοντος αὐτὸν δεινοῦ.

Ἦτο ἡμέρα πέμπτη, ἡ δὲ συνήθης μαστιγῶσις εἶχεν ἐκτελεσθῆ, πρὸς μεγίστην ἀγαλλίασιν τοῦ Δημητρίου, ὅτε ἡ Ναδεῖνα ἔμαθε τὴν εἰδήσιν. Παραχρῆμα ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν τῆς μολοντί δ' ἡ παρεχομένη αὐτῇ εὐκαιρία δὲν ἱκανοποιεῖ τὰ ὄνειρά τῆς, οὐχ ἦττον ὅμως ἦτο μέσον ἐκδικήσεως ἀσύνηθης καὶ ἀσφαλῆς.

Ἄνευ μείζονος βραδύτητος, μετέβη εἰς τὸ ἀνάκτορον καὶ ἠτήσατο ἀρόχαιν παρὰ τοῦ Τζάρου, λέγουσα, ὅτι ἐκοιμίζεν ἀλάνθαστον φάρμακον. Παραχρῆμα ὠδηγήθη

ἐνώπιον αὐτοῦ, ὅστις ἔκειτο ἐπὶ δερματικῶν ἀνακλίντρον. Ἡ Ναδεῖνα ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας του, λέγουσα :

— Ἄ, κύριε! διατί δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ σύζυγός μου; αὐριον θὰ ἦσθε βεβαίως θεραπευμένος!

Ἐνῶ δ' ὁ Τζάρος ἐθέσθαι αὐτὴν ἐκπληκτος, ἐκείνη ἐξηκολούθησε :

— Ναί, κύριε, αὐτὸς γνωρίζει ταχὺ καὶ ἀσφαλῆ φάρμακον κατὰ τῆς ποδολγίας· μόλις πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν ἐθεράπευσεν ἕνα δούλον μου. τὸν ὅποιον ἔφερον μαζύ μου καὶ ὅστις δύναται νὰ βεβαιώσῃ τοὺς λόγους μου. Ἀλλὰ, κύριε, ὁ Δημήτριος Παύλοβιτς ἀξιοῖ ὅτι θὰ εἶναι εὐτύχημα διὰ τὴν Ρωσίαν ὁ θάνατός σας καὶ ἐπομένως ἀρνεῖται ἀπολύτως νὰ σᾶς φέρῃ τὸ θυμασίον φάρμακόν του.

Ὁ Τζάρος ἐξέπληγῃ μεγάλως, πλὴν, εἰθισμένος νὰ παρέχῃ ὀλίγην πίστιν εἰς τοὺς ὑπῆκοους του, διέταξε τὴν σύλληψιν τῆς Ναδεῖνας καὶ συγχρόνως ἔστειλε νὰ φέρωσι τὸν Ἰάρεφ.

Ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὁ ἡμέτερος βοιάρος ἀφυπνίζετο καὶ ἐσκέπτετο, ὅτε αἱ σκέψεις αὐτοῦ διεκόπησαν ὑπὸ τῆς ἀφίξεως τῶν ἀπεσταλμένων τοῦ Τζάρου, οἵτινες, ἀνευ τῆς ἐλαχίστης ἐξηγήσεως καὶ χωρὶς νὰ δώσωσιν αὐτῷ κκίρον νὰ συνέλθῃ ἐκ τῆς αἰφνιδίως ταραχῆς, ἔσυρον αὐτὸν ἐνώπιον τοῦ αὐτοκράτορος.

— Τὸ φάρμακον! τὸ φάρμακον! ἀνεκράξεν ὁ Τζάρος, μόλις ἰδὼν αὐτόν, τὸ φάρμακον, ἄλλως διατάσσω καὶ σὲ μαστιγῶνουν.

Ὁ Δημήτριος ἀπέμεινεν ἐνεός, ἀγνοῶν τί ν' ἀποκριθῆ.

— Δὲν μ' ἐνοεῖς; ἄθλιον τέρας, ὅστις, δυνάμενος νὰ θεραπεύσῃ τὸν κύριόν σου, θέλεις ν' ἀφήσῃς αὐτόν ν' ἀποθάνῃ!

Ἐπειδὴ δ' ὁ Ἰάρεφ δὲν ἠνόησε, οὐδ' ἠδύνατο ν' ἀντιληφθῆ περὶ τίνος ἐπρόκειτο καὶ ν' ἀπαντήσῃ, εἰς ἕν νεῦμα τοῦ Τζάρου, τὸν ἐμαστιγῶσα μέρησι αἵματος καὶ ἀκολούθως καθιέρξαν αὐτόν. Ἐκεῖ ὁ δυστυχὴς βοιάρος ἐσκέφθη καὶ ἀνεζήτησεν ἐξηγήσιν τῶν συμβάντων αὐτῷ. Αἴφνης, χωρὶς οὐδὲν νὰ συναγάγῃ σαφῆς ἢ πιθανόν, ἐξ ὁρμεμύτου ἀνεφώνησεν :

— Ἄ! θὰ εἶναι ἡ σύζυγός μου!

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ, προσήλθεν εἰς τὴν εἰρκτὴν ἱατρός τις τοῦ Τζάρου, προσπαθῶν νὰ πρῶνῃ τὸν βοιάρον καὶ νὰ τῷ ἐξηγήσῃ τί παρ' αὐτοῦ ἐζητεῖτο.

— Ἀλλὰ τότε ἀπωλέσθην, ἐψιθύρισεν ὁ Δημήτριος, ὀρούμενος. Οὐδὲν ποτε ἐδιδάχθην, πολὺ δ' ὀλιγώτερον τὴν ἱατρικὴν... Ἄ! ἀθλίαι γύναι! μετ' ὀργῆς δ' ἔτεινε τοὺς βραχίονας.

Ἐὰν ἡ Ναδεῖνα ἔβλεπεν αὐτὸν εἰς ἐκείνην τὴν στάσιν, ἐφ' ὅσον ἂν ἦτο δύσκολος νὰ εὐχαρισθῆ, ἤθελεν αἰσθανθῆ σιγμὴν τινὰ ἱκανοποιήσεως· πλὴν ἐκείνη ἐπίσης διελογίζετο ἐν τῇ φυλακῇ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐπιχειρήσεώς τῆς καὶ ἐφοβεῖτο μέγα τι δεινόν.

Τὴν ἐσπέραν, ὁ Τζάρος ἐκάλεσε παρ' ἑαυτῷ τὸν Δημήτριον, ὅστις, δακρύων καὶ στεναγμῶν, ἤτειτο χάριν, λέγων ὅτι ἡ σύ-

ζυγός του ἦτον αἰσχρὸν πλάσμα, τοῦτο δὲ ἦτο τόσο ἀληθές ὅσον ὁ Θεὸς ὑπῆρχεν εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ὁ Τζάρος ἦτο μέγας. Πλὴν, ἡ αἰτήσις του τῷ προσεπόρισε μόνον πεντήκοντα ραβδισμοὺς καὶ τὴν εἰρκτὴν. Ἐπὶ δεκαπέντε συνεχεῖς ἡμέρας, ὁ Δημήτριος ὑπεβλήθη εἰς τὴν τιμωρίαν ταύτην, ἐνῶ ἡ σύζυγός του, ἐλευθερωθεῖσα ἀπὸ τῆς δευτέρας ἡμέρας, ἐπεσκέπτετο αὐτὸν μετ' ἐκάστην ἐκτέλεσιν, ἀπευθύνουσα αὐτῷ μελιρρῦτους λόγους καὶ παρέχουσα αὐτῷ πκραμυθητικὰς θωπείας, αἵτινες ἐξήγειρον εἰς ὑπέρτατον βαθμὸν τὴν ὀργὴν τοῦ βοιάρου καὶ ἤθελον καταστήσει αὐτὸν παράφρονον, ἐὰν ἡ ἐλαχίστη ἀνάπτυξις τοῦ ἐγκεφάλου τοῦ ἠδύνατο νὰ καταστήσῃ αὐτὸν ἐπιδεκτικὸν τῆς νόσου ταύτης τῶν εὐφῶν ἀνθρώπων. Αἱ καθημεριναὶ παραινέσεις, ἡ στοργή, ἡ ὑπομονή, μετ' ἧς ἡ Ναδεῖνα περιεποιεῖτο τὸν σύζυγόν τῆς καὶ ἡ πρῶτης, μετὰ τῆς ὀποιᾶς ἀπεδέχετο τὴν κτηνώδη ὀργὴν καὶ τὰς ἀποτόμους ἐπιπλήξεις αὐτοῦ εἴκυσαν ἐπ' αὐτὴν τὴν εὐνοίαν τοῦ Τζάρου καὶ τῆς αὐλῆς του εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστ' ἐχορηγήθη αὐτῇ σύνταξις πεντήκοντα ρουβλίων, τῶν ὁποίων εἰσέπραξεν ἀμέσως τὸ πρῶτον τέταρτον εἰς ἐντύπους δορὰς ἱκτιδίας.

**

Ὁ Δημήτριος Παύλοβιτς Ἰάρεφ, χάρις εἰς τὴν ἐγχείρισιν, εἰς τὴν ὁποίαν μετ' ἀπελπιστικῆς ἀκριβείας ὑπεβάλλετο δις τῆς ἡμέρας, μᾶλλον δ' ἴσως ἕνεκα τῶν παραφορῶν τῆς ἀρρήτου ὀργῆς, ἦν ἐξήγειρον αἱ προκλήσεις τῆς συζύγου του, εἶχε κτακνήσει κίτρινος καὶ ἰσχνός, ὥστε νὰ ἐμποιῇ φόβον, ἐπεκαλεῖτο τὸν θάνατον, ὅτε, νύκτᾳ τινᾷ, καθ' ἣν ἦτο ἡσυχώτερος ἢ συνήθως—ἡ σύζυγός του δὲν εἶχεν ἐπισκεφθῆ αὐτὸν ἀφ' ἐσπέρας—ἐσκέφθη, ὅτι, ἐὰν δὲν ὑπῆρχε μέσον ν' ἀπαλλαγῆ τῆς θέσεως ἐκείνης, οὐχ' ἦσσαν ἠδύνατο νὰ δοκιμάσῃ, ἔστω μετὰ κίνδυνον νὰ φονευθῆ ὑπὸ τοῦ Τζάρου. Ὅτε, λοιπόν, πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, εἰσῆλθον εἰς τὴν εἰρκτὴν ὁ ἀξιωματικὸς καὶ ὁ δήμιος, εἶπεν αὐτοῖς :

— Ἐστω, συναινῶ νὰ σώσω τὸν Τζάρον.

Εἰς τὰ ἀνάκτορα τότε ὑπῆρξε μεγάλη κίνησις· ὀδηγοῦσιν ἐντὸς ὠραίου θαλάμου τὸν ἡμέτερον βοιάρον, πληροῦσιν αὐτὸν φιλοφρονήσεων καὶ προσμένουσι τὰς διαπραγὰς του. Οὗτος ἀποστέλλει ἕνα ἀπεσταλμένον εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ὀκκα, ἕτερον εἰς τὰς τοῦ Βόλγα καὶ τρίτον εἰς τὸ δάσος Ἰέσνα, ὅπως συλλέξωσι καὶ φέρωσιν αὐτῷ βοτάνιας τινὰς, φυομένας εἰς ἐκείνην τὰ μέρη. Προσκομισθεῖσιν τῶν βοτανῶν, ἠτοίμασε δι' αὐτῶν ἐγγύμα καὶ παρήγγειλε λουτρὸν ἐξ αὐτοῦ εἰς τὸν Τζάρον, ὅστις, μετὰ τὸ πρῶτον τοιοῦτο, αἰσθανθεὶς ἀνακούφισιν τινὰ ἐκ τῶν ἀλγηδόνων, πρῶτον μὲν διέταξε νὰ ραβδίωσιν τὸν νέον ἱατρὸν, διότι ἐπὶ τοσοῦτον ἐβράδυνε νὰ τὸν θεραπεύσῃ, εἶτα δ' ἀπέστειλεν αὐτῷ ἄφθονα δῶρα πρὸς ἀμοιβὴν τῆς εὐσεργείας.

Τῆς προσβολῆς τῆς νόσου διελθούσης

τὸ στάδιόν της, διότι περὶ τῶν θεραπευτικῶν ιδιοτήτων τῶν βοτανῶν ἐκείνων, ὑμεῖς, ἀναγνώσται, γινώσκετε πλείονα τοῦ Δημητρίου, ἐντὸς ἡττονος χρονικοῦ διαστήματος ἐβδομάδος, καθ' ὃ ἐποιεῖτο χρῆσιν τῶν λουτρῶν, ὁ σептὸς ἀσθενὴς ἐθεραπεύθη ἐντελῶς, ὁ δὲ Ἰάρνεφ ἐπανῆλθεν ὑπὸ τὴν οἰκιακὴν του στέγην, φέρων τὸν τίτλον πρώτου ἐπιτίμου ἰατροῦ τοῦ Τζάρου.

Ἐπανελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅτε τὸ πρῶτον ἐπανεῖδε τὴν Ναδεῖναν, ἡσθάνθη ἀκατάσχετον ἀνάγκην νὰ στραγγάλισθαι αὐτήν. Πλήν ἀκολούθως ἐσκέφθη, ὅτι, ἐὰν ἀπετύγχανεν, ἡδύνατο νὰ ἐπισύρῃ καθ' ἑαυτοῦ νέας ἐνοχλήσεις καὶ ὡς ἄνθρωπος, γενόμενος συνετὸς ἐκ πείρας, ἐσκέφθη, ὅτι προτιμότερον ἦτο νὰ ἦναι ἀγαθὸς καὶ νὰ συγχωρήσῃ.

Τοῦ λοιποῦ, προσθέτουσι τὰ χρονικὰ, οἱ δύο παραδειγματικοὶ σύζυγοι ἐβίωσαν εὐτυχεῖς, πλούσιοι, ἀγαπώμενοι ὑπὸ τοῦ κυριάρχου των, σεβόμενοι ὑπὸ τῶν αὐλικῶν καὶ ὑπὸ πάντων τιμώμενοι. Δ*

Ο ΤΕΤΡΑΠΟΥΣ ΓΡΕΝΑΔΙΕΡΟΣ

Ὅτε οἱ Ἄγγλοι εἶχον κυριεύσει τὸ Γιβραλτάρ, οἱ Ἰσπανοὶ προσεπάθον ν' ἀνακτήσωσιν αὐτό· τούτου ἕνεκεν οἱ Ἄγγλοι, φοβούμενοι ἐπιθεσιν ἐξ ἀπρόοπτου, ἦσαν ἀγρυπνοὶ καὶ ἔθηκαν φρουρὰς πανταχοῦ. Εἰς στρατιώτης φρουρῶν μακρὰν τῶν τειχῶν, εἶχε φέρει μεθ' ἑαυτοῦ τὸ δεῖπνόν του ἐντὸς ἐπιμήκους πηλίνου ἀγγείου, καὶ τὸ ἔκρυψε μεταξὺ τῶν θάμνων, καθὼ φοβούμενος ἀπρόοπτον ἐπιθεσιν τοσοῦτον κατὰ τοῦ φαγητοῦ του ὅσον καὶ κατὰ τοῦ φρουρίου.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ πῆλξ, ζητῶν νὰ φάγῃ τι, διότι ἦτο νῆστις ἀπὸ δύο ἡμερῶν, ὡσφράνθη τὸ φαγητόν, ὑπὸ τῆς ὀσμῆς δ' ὀδηγούμενος διευθύνεται εἰς τοὺς θάμνους, ἔνθα ἀνακαλύπτει τὸ εὐλογημένον ἀγγεῖον. Πάραυτα χάνει τὴν ρίνα ἐντὸς αὐτοῦ, ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ στόμιον εἶναι ὀλίγον στενόν, μόλις χωρεῖ τὸ ἄκρον τοῦ ῥύγχους αὐτοῦ ἐντὸς τοῦ ἀγγείου. Ἐρεθιζόμενος ὁμως ὑπὸ τῆς πείνης, καταβάλλει μεγάλας προσπάθειάς, ὡθεῖ, ὡθεῖ τοσοῦτον ἰσχυρῶς, ὥστε ἐπὶ τέλους εἰσέρχεται εἰς τὸ δοχεῖον ὀλόκληρος ἢ κεφαλή του, καίτοι ὀλίγον ξεσπισθεῖσα. Τέλος ὁ λαίμαργος, κύριος τῆς θέσεως, καταβροχθίζει ἐντὸς στιγμῆς τὰ πάντα, φασόλια, γεώμηλα, δαυκία κ.λ.π. Ἀφοῦ ἔγλυψε καλῶς τὸ χυλῶδες ἐσωτερικόν τοῦ ἀγγείου ἐσκέφθη ν' ἀποσυρθῇ, ἀλλὰ τότε παρουσιάσθη νέα δυσκολία μεῖζων τῆς πρώτης· ἡ κεφαλή εἶχε μὲν εἰσέλθει μετὰ κόπου, ἀλλ' ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐξέλθῃ. Μετὰ τινὰς ἀνωφελεῖς προσπάθειάς ὁ ἦρας ἡμῶν ἠναγκάσθη ν' ἀποσυρθῇ φορῶν τὸν ἀλλόκοτον ἐκεῖνον πῖλον. Ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐκρύπτοντο, ὀρθιος ὡπισθοβάτει καὶ συνέκρουε τὸν πῖλόν του ἐπὶ τῶν βράχων.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ὁ στρατιώτης ἐξηκολούθει φρουρῶν. Ἠρίθμει πᾶν τέταρτον τῆς ὥρας, καὶ ὑπελόγιζεν ὅτι μετ'

ὀλίγον θὰ τὸν ἀντικαθίστων καὶ θὰ ἦτο τέλος ἐλευθερὸς νὰ δειπνήσῃ. Μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκεῖνης τὰ πάντα ἔβαινον καλῶς, διότι οὐδὲν εἶχεν διαταράξει τὴν σιγὴν τῆς νυκτός. Ἄλλ' αἰφνης νομίζει ὅτι ἀκούει παραδόξον θόρυβον ἐγγὺς αὐτοῦ. Ἰσταται, ἀκροᾶται καὶ ἀκούει ταραχὴν ἐντὸς τῶν θάμνων καὶ ἐπιτρέφεις λίθων, ὡσεὶ ἐβάδιζε τις με βῆμα ἀβέβαιον ἐπὶ τῶν βράχων. Ἐκπλαγεὶς ζητεῖ νὰ διακρίνῃ εἰς τὸ σκότος τὸ ἀντικείμενον ἢ τὸ ἄτομον τὸ προξενῶν τὸν θόρυβον. Αἰφνης διακρίνει ἀμυδρῶς ἐν ὄν βαδίζον ψηλαφητεῖ, καὶ τὸ ὅποιον ἐφόρει μακρὸν πῖλον.

— Τίς εἶ! κράζει στεντορεῖα τῇ φωνῇ. Ἄλλὰ τὸ φάσμα ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ φεύγει καὶ ἐξαφανίζεται.

Οὐδεμία πλέον ἀμφιβολία ὅτι εἶναι ἐχθρὸς· θὰ προσβάλλουν ἐξ ἀπρόοπτου τὸ φρούριον. Πάραυτα ἐκβάλλει τὴν κραυγὴν τοῦ κινδύνου, καὶ σκοπεύων ταχαιῶς τὸν στρατιώτην, τὸν ὅποιον ἐνόμισεν ὅτι εἶδε, πυροβολεῖ.

Πρὸς τὸ σύνθημα τοῦτο πάντες ἐξεγείρονται· οἱ φρουροὶ ἐπαναλαμβάνουσι τὴν κραυγὴν, οἱ Ἄγγλοι στρατιῶται ἀρπάζουσι τὰ ὄπλα, ἐντὸς δὲ μιᾶς στιγμῆς ἀπασα ἢ φρουρὰ εὐρίσκειται ἐπὶ ποδός. Διευθύνεται ἐν σπουδῇ εἰς τὸ μέρος ἐξ οὗ προῆλθεν ἡ κραυγὴ, ὁ δὲ φρουρὸς δεικνύει διὰ τοῦ δακτύλου τὴν θέσιν, ἐν ἣ εἶδεν ἐμφανισθέντα τὸν νυκτερινὸν πρόσκοπον.

— Εἶναι γρεναδιέρος, εἶπε, τὸν ἀνεγνώρισα ἀπὸ τὸ κράνος του.

Ζητοῦσι τὸν γρεναδιέρον, διατρέχουσι τοὺς βράχους, ἀλλ' οὐδὲν ἀνακαλύπτουσιν. Αἰφνης εἰς στρατιώτης πυροβολεῖ κράζων·

— Νά τος!

Καὶ πραγματικῶς, βλέπουσι τὸν φυγάδα τρέχοντα, πηδῶντα, κυβιστίζοντα καὶ διασκελίζοντα τοὺς βράχους.

Πάραυτα, πάντων τὰ τυφέκια διευθύνονται κατ' αὐτοῦ καὶ ἑκατὸν πυροβολισμοὶ ἀντηχοῦσι ταυτοχρόνως. Εἶτα, οὐδὲν πλέον. Προχωροῦσι τότε μετὰ προσοχῆς εἰς τὸ μέρος εἰς ὃ ἐξηφανίσθη ὁ μυστηριώδης ἐχθρὸς.

— Προφυλαχθῆτε! λέγουσιν οἱ μὲν, εἰς τὰ πέριξ κρύπτεται ὀλόκληρος λόχος, ἴσως ἕνα σύνταγμα.

— Ἐμπρός! κράζουσιν οἱ γενναϊότεροι.

Καὶ ἡ φρουρὰ προχωρεῖ με γραμμὰς συνεσφιγμένας, με λόγχας προτεταμένας, ἀβεβασία καὶ ἀνήσυχος.

— Προσέξετε! κράζει αἰφνης εἰς στρατιώτης ἐκ τῶν πρώτων γραμμῶν, ἰδὼν τὸ κινούμενον εἰς τὸ σκότος.

Πάντες· σκοπεύουσιν.

Ἄλλ' οὐδεὶς Ἰσπανός, οὐδεὶς ἐχθρὸς ἐμφανίζεται.

— Προσοχὴ! κράζει ὁ ἀρχηγός.

Προχωροῦσι πάντοτε, πλησιάζουσι, φθάνουσιν εἰς τὸ μέρος· ἔνθα πράγμα τι ἐκινεῖτο πάντοτε, καὶ εὐρίσκουσι τέλος... τὸν πῖλον ὅστις, ἔχων συντετριμένον τὸν ἕνα πόδα ἐπροσπάθει ν' ἀπαλλαγῇ τοῦ παραδόξου καλύμματος αὐτοῦ, τὸ ὅποιον μόνον εἶχε πτοήσῃ ὅλον τὸν ἀγγλικὸν στρατόν.

B.

ΤΑ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ

Τὰ τόσον ἐν χρήσει ἐπισκεπτήρια δὲν εἶναι νέα, οὐδ' εὐρωπαϊκὴ ἐφευρέσις.

Ἰπῆρχον ἐν Κίνα πρὸ 1200 ἐτῶν, ἐνῶ ἐν Γαλλίᾳ ἡ χρῆσις αὐτῶν διεδόθη μόνον κατὰ τὴν τελευταίαν ἑκατονταετηρίδα.

Πλήν οὐδεμία σχέσις ὑπάρχει μεταξὺ τῶν σινικῶν ἐπισκεπτηρίων καὶ τῶν παρ' ἡμῖν ἐν χρήσει μικρῶν ὀρθογωνίων παραλληλογράμμων τεμαχίων χαρτονίου.

Ἐν Κίνα τὰ ἐπισκεπτήρια εἶναι, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, εἶδος πίνακος, ἐφ' οὗ ὑπάρχουσι κεχαραγμένα πληθὺς ἀσυναρτήτων πρὸς ἄλληλα σχημάτων, ἐχόντων τὴν ἀξίωσιν, ὅτι ἐκφράζουσι πᾶσαν εὐχὴν πρὸς ὃν τὸ ἐπισκεπτήριον ἀπευθύνεται.

Κατὰ δὲ παραδόξον συνήθειαν, τὸ μέγεθος τοῦ ἐπισκεπτηρίου δέον νὰ ἦναι ἀνάλογον πρὸς τὴν ὑπόληψιν καὶ τὸ σέβας, τὸ ὅποιον ὁ ἐπιστέλλων τρέφει πρὸς τὸν λαμβάνοντα.

Κατὰ τὴν δεκάτην ἐβδόμην ἑκατονταετηρίδα, Ἄγγλος πρεσβευτὴς ἐν Πεκίνῳ ἔλαβεν ὑπὸ τῆς Σινικῆς Κυβερνήσεως ἐπισκεπτήριον μήκους δέκα καὶ ὀκτὼ ποδῶν, τὸ ὅποιον ἔφερον ἐξ ἀνδρες.

Οἱ καλλιτέχναι ὑπῆρξαν καὶ θέλουσιν εἶναι πάντοτε ἰδιότροποι καὶ πρωτότυποι. Ἐὰν ἡμεῖς οἱ κοινοὶ τῶν ἀνθρώπων, μεταβάντες εἰς ἐπίσκεψιν φίλου, δὲν εὐρωμεν αὐτόν, γράφομεν τὸ ὄνομα ἡμῶν ἢ ἀφίνομεν τὸ ἐπισκεπτήριόν μας.

Οἱ ἔξοχοι καλλιτέχναι ὁμως ἔχουσιν ἐπισκεπτήρια διάφορα.

Ὁ Ἀπελλῆς, μεταβὰς εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ Πραξιτέλους, ἀπόντος αὐτοῦ, δὲν ἔγραψε τὸ ὄνομά του, ἀλλ' ἔσυρεν ἐπὶ τῆς ἀπὸ τοῦ τρίποδος ἠρτημένης εἰκόνας γραμμὴν τόσῃ λεπτήν, ὥστε ὁ Πραξιτέλης ἐπανελθὼν, ἀνεγνώρισεν ἐν αὐτῇ τὴν χεῖρα τοῦ Ἀπελλοῦ κάλλιον τῆς ὑπογραφῆς αὐτοῦ.

Εἰς ἐποχὴν πολὺ ἐγγυτέραν ἡμῖν, ὁ Δανιὴλ ἐκ Βολτέρρας ἔγραψεν εἰς τὴν *Farneclina*—τὸ ἐν Ῥώμῃ περίφημον μέγαρον—τὰς διασήμους εἰκόνας αὐτοῦ τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τῆς Μεδούσης.

Ἡμέραν τινα, ὁ Μιχαὴλ Ἄγγελος, ἐπιθυμήσας νὰ ἴδῃ τὸν μαθητὴν του, μεταβαίνει ἐκεῖ, μὴ εὐρῶν δ' αὐτόν, ἀφίνει δείγμα τῆς ἐπισκέψεώς του, σχεδιάζων ὑψηλὴν δι' ἀνθρακος κεφαλὴν κολοσσιαίων διαστάσεων.

Ὁ Δανιὴλ, ἐπιστρέψας, ἔμεινεν ἐνεὸς ἐνώπιον τοῦ ἀγρίου προσώπου. Τίς ὁμως θὰ ἐτόλμα νὰ διαγράψῃ τὸ ἔργον τοῦ Μιχαὴλ Ἄγγελου; Αὕτη ἡ κεφαλὴ εὐρίσκειται ἀκόμη ἐκεῖ, θαυμαζομένη ὑπὸ πάντων τῶν ἐπισκεπτῶν, ἐφ' ἐνὸς τῶν τοίχων τοῦ πρὸς τὸν κήπον ἰσογείου δωματίου τοῦ καλλιτεχνικοῦ κειμηλίου, ὅποιον εἶναι τὸ μέγαρον τῆς *Farneclina*.

Ἡ δι' ἀνθρακος ἐσχεδιασμένη κεφαλὴ θεωρεῖται ὡς προσωπογραφία τοῦ Καρόλου Μάγνου τὸ δὲ στιγμιαῖον ἔργον θαυμασίας χειρὸς θέλει προκαλεῖ τοὺς αἰῶνας. Δ*

Ἡ κατωτέρω δημοσιευομένη *Μελωδία* εἶναι ἄριστον ἔργον τοῦ διασήμου μουσικοδιδασκάλου **Πλατάνια**. Τὸ ἔργον τοῦτο θέλει εὐαρεστήσει, πιστεύομεν, οὐ μόνον τοῖς ἐρασταῖς τῆς μουσικῆς, ἀλλὰ καὶ αὐτοῖς τοῖς εἰδικῶς καλλιεργοῦσι τὴν θείαν ταύτην τέχνην, εἰς οὓς ἡ *Μελωδία* αὕτη θέλει ὑπομνήσει τὸν κλασσικὸν Μενδελσῶνα, πρὸς τοῦ ὁποίου μόνου τὰ ἔργα δύναται νὰ παραβληθῇ. Νομίζομεν περιττὸν νὰ εἰπωμεν πρὸς τοὺς εἰδύτας τὴν ἱστορίαν τῆς ἰταλικῆς μουσικῆς, τίς ὁ Πλατάνιας. Προσθέτομεν μόνον, χάριν τῶν πολλῶν, ὅτι εἶναι ἐκ τῶν σπουδαιότερων μουσουργῶν, αἱ δὲ μουσικαὶ αὐτοῦ γνώσεις εἶναι εὐρύταται καὶ αἱ ἐμπνεύσεις ὑψίσται. Ἐκ τῶν ἔργων του κρίνονται ἄξια ἰδίως μνείας ἡ

Λειτουργία, θαυμασθεῖσα ἐν τῷ Καθεδρικῷ ναῷ τῶν Μεδιολάνων, καὶ ὁ Ἕμνος ὁ παυχθεῖς ἐν Πανόρμῳ, ὅπου ὁ διδάσκαλος νῦν βιοῖ, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐξακοσιετηρίδος τῶν *Σικελικῶν Ἑσπερινῶν*.

Ἡ διεύθυνσις τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, συνεπῆς πρὸς τὰς ἐκυτῆς ἐπαγγελίας, εἰς ἅς, ὡς ἐλπίζει, αἱ πολυάριθμοι ἀναγνώστρια καὶ οἱ ἀναγνώσται θεωροῦσιν αὐτὴν πιστῶς ἀναποκριθεῖσαν, μὴ φειδομένη μεριμνῶν καὶ δαπανῶν, καταχωρίζει τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος ἀρίστην *Μελωδίαν*, ἵνα τοιουτοτρόπως ποικίλῃ τὰ ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ, τὰ ὁποῖα δὲν θέλει ὀκνήσει νὰ κοσμήσῃ καὶ δι' ἐτέρων ὁμοίων δημοσιεύσεων, κατ' ἐκλογὴν εἰδικῶν ἀνδρῶν.

Voce Lontana

ΜΕΛΩΔΙΑ ΤΟΥ ΜΟΥΣΙΚΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ ΠΛΑΤΑΝΙΑ

Moderato (M. M. 72 — ♩)

PIANO
FORTE

con mestizia ed appassionato

p *f*

sten.

1a volta

rall.

2a volta

diminuendo

ppp

ppp

(Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου X. N. Φιλαδέλειος).